Korea Veteranen

Nr 4
Dec 2016

Tidning för medlemmar i SverigeKoreaVeteranerna

INNEHÅLL

Allmän information.....2
Ordföranden har ordet.....3
Delegationschefen har ordet.....4-5
Khaesong ett industrikomplex.....6
Blandad info från delegationen.....7
Göran Sköldberg berättar.....8-20
Krabbfisket i västra havet.....20-21
Ny Commander UNC/CFC/USFK.....21
Aktiviteter under 2017.....22
Gruppresa till Korea.....23
Födelsedagar 2017.....23

Rekrytera medlemmar till SverigeKoreaVeteranerna

Alla som har tjänstgjort vid Övervakningskommissionen i Korea eller på annat sätt vill stödja föreningen.

Bli medlem och stöd arbetet med att bevara minnet av vår verksamhet på den Koreanska halvön.

Ordförande

Gunnar Persson
Torpvägen 24 A
147 63 Uttran
073-1536844

Vice ordförande

Anders Grenstad
Frödings Väg 1 A
760 49 Herräng

Vice ordförande

Roger Klasson
Tolvmansvägen 9
733 91 Sala

SverigeKoreaVeteranerna@outlook.com

GLÖM INTE ATT BETALA IN MEDLEMSAVGIFTEN FÖR 2017.
MEDLEMSAVGIFTEN ÄR minst 100 kr/familj
OCH INSÄTTES PÅ PLUSGIRO 72 27 07-7

Korea Veteranen,
Adressändringar och ekonomiska ärenden, Gunnar Persson
Foto framsida: Gamla Freedom House, foto Gunnar Persson
Foto baksida: Bergsklättring i Soraksan, foto Gunnar Persson
Hemsida: www.koreaveteranerna.org
Tidningen sponsras av Gunnar Persson
Nästa nummer beräknas komma ut i juni 2017

Ansvarig utgvare
Gunnar Persson
Layout och design
Gunnar Persson
Tryck
Bomas tryck Sollentuna

ORDFÖRANDEN HAR ORDET

Efter en helt underbar sensommar kom så vintern med besked i början av november. Sommardäck av och vinterdäck på, för dem som han göra detta. Det blev återigen plåtverkstädernas julklapp med tillbucklade och trasiga bilar med mera.

Vi har som tidigare år inte kunnat genomföra några aktiviteter utöver de vanliga med hänsyn till aktuell ekonomi. Nu börjar vi komma på fötter och vi har efter framställan till Sveriges Militära Kamratföreningars Riksförbund erhållit ett bra ekonomiskt stöd som bidrar till ytterligare en aktivitet under 2017. Vi räknar med att vi skall kunna genomföra ett besök i Korea med en grupp resenärer. Tanken är att vi efter sommaren genomför en tio dagar lång återträff med resa och besöker platser, organisationer med flera. Det finns en efterfrågan avseende just denna aktivitet så vi gör ett försök och planerar för detta.

Under första halvåret genomförs ett antal aktiviteter som kräver representation från föreningen. Det kan vara från styrelsen eller hugade medlemmar som känner för att representera Koreaveteranerna. Kommande aktiviteter kan du läsa mer om inne i tidningen. Du som är intresserad. Hör av dig till styrelsen så snart som möjligt.

Vi har nu en hemsida som är ett första försök att få till något officiellt som går att hitta på nätet. Det har inte varit speciellt enkelt att lösa uppgiften med en begränsad ekonomi. Vi har dock gjort ett försök och har du några tips och råd så hör gärna av dig. Vi är tacksamma för all hjälp vi kan få. Adressen är www.koreaveteranerna.org

Försvarsattachén på Koreanska ambassaden stödjer vår verksamhet genom att ge ett ekonomiskt bidrag till tidningen samt att bjuda in till olika tillställningar på ambassaden och andra aktiviteter när det genomförs.

Jag tillönskar er alla en

GOD JUL och ett GOT NYTT ÅR 2017

Ta hand om din familj, anhöriga och vänner. Jag hoppas vi ses i samband med nästa års aktiviteter.

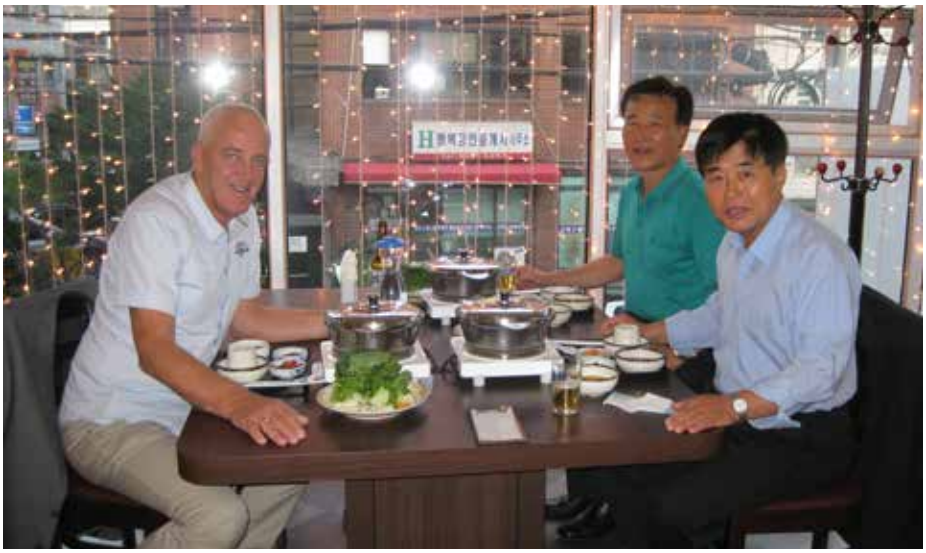

En bit mat med två tidigare kollegor från ROK AG (advisory group)
öv Suk-Myung Song och
öv Kihwan Lee

Delegationschefen har ordet

Generalmajor Mats Engman

De senaste dryga halvåret har präglats av de återkommande missiltesterna och kärnvapenprovet som Nordkorea utförde i september. Sammantaget under 2016 så har Nordkorea genomfört två kärnvapenprov och ett 20-tal missiltester. Detta oroar förstås länderna i regionen, kanske särskilt Sydkorea och Japan och min uppfattning är att allt fler nu bedömer att Nordkorea kommit närmare ett operativt kärnvapen. Detta påverkar såväl den egna militära planeringen, övningar och inte minst konkreta motåtgärder som vidtas för att bland annat demonstrera vilka försvarsförmågor som finns. Ett sådant exempel är att USA och Sydkorea nu kommit överens om att gruppera det amerikanska missilförsvarssystemet THAAD, i Sydkorea. Förra veckan blev det klart att systemet kommer att grupperas på en tidigare golfanläggning, som försvaret förvärvat från nuvarande ägaren, Lotte group. En annan ovanlig åtgärd var när ett amerikanskt bombflygplan av typen B1 B tillfälligt baserades på flygbasen Osan. Mig veterligen första gången det hänt.

I den demilitariserade zonen och i vår camp märker vi av allt detta framförallt genom de omfattande så kallade loudspeaker operations, som pågår dagligen. De har nu i varierande intensitet pågått sedan februari. Fler anläggningar sätts upp och vi upplever även att kvalitén det vill säga ljudnivån ökat. Både sidor sänder, men vi påverkas i campen mest av de nordkoreanska sändningarna. Vidare har KPA lagt ut nya minor på sin sida av Bridge of no return.

I ny dimension i verksamheten uppstod i maj-juni. Efter att ett stort antal kinesiska fiskefartyg började uppträda i floden Han´s mynning (HRE-Han River Estuary), vilket är ett tydligt brott mot vapenstilleståndet, så beslutade FN-chefen att inleda en operation för att försöka förmå den kinesiska fiskarna att upphöra med sitt fiske. Genom ett nära samarbete mellan UNCMAC, Sydkoreas flotta, marinkår och kustbevakning, inleddes övervakningsoperation. NNSC inbjöds att observera operationerna från ledningsplats i land. Vi har varken den utbildning eller de personella resurserna för att delta ombord. Resultatet av operationen blev lyckat. Utan att man tvingades använda vapenmakt, så drog sig fiskefartygen bort från området. Vi får se när nästa fiskesäsong startar i vår om effekten kvarstpår. Från UNC sida är man beredd att återuppta operationen om så behövs.

Utmaningarna kring otillåtet fiske har dock tyvärr inte helt upphört. De kinesiska fartygen uppträder nu längre ut, längs den så kallade NLL - Northern Limit Line. I det området är de dock inte längre en utmaning och brott mot vapenstilleståndsavtalet, utan en bilateral fråga mellan Sydkorea och Kina.

I maj hade vi sedvanliga så kallade Capital Consultations, det vill säga när representanter från NNSC ländernas utrikesministerier möts. Detta år var Sverige ansvariga för mötet och man valde att förlägga mötet i Seoul, där förstås även ett besök till Panmunjeom ingick i programmet. Ett mycket lyckat möte och vi kunde från NNSC sida ge en bra bild av de förändrade uppgifterna som vi idag har, och som jag försökte beskriva i min förra artikel. Dessutom beslutade mötet att godkänna en uppdaterad version av våra uppgifter, de

så kallade Expanded Tasks eller utvecklade uppgifter. De tidigare var från 2010 och vi har nu arbetat in erfarenheter flera års implementering av uppgifterna och samtidigt gjort uppgifterna något flexiblare.

Ni som tjänstgjort i NNSC kommer säkert ihåg att olika typer av besök till NNSC och JSA är en viktig del och oftast också en trevlig del av vår verksamhet. Inom loppet av några veckor nyligen hade vi besök av både Polens och Tjeckiens utrikesministrar. Viktiga besök, då ju båda dessa länder har en alldeles särskild koppling till NNSC. Andra viktiga besök som genomförts var ett besök av Generallöjtnant Dennis Gyllensporre i juli och statssekreteraren vid Försvarsdepartementet, Jan Salestrand i september. Vi får vid dessa besök en möjlighet att informera om delegationens verksamhet, och jag förundras ibland över hur lite kunskap om NNSC som finns hemma i Sverige.

Sedan några år tillbaka så genomför delegationen normalt en studieresa per år till Japan alternativt Kina. Motivet är förstås att lära sig mer om respektive lands syn på utvecklingen på halvön men även få deras syn på NNSC verksamhet. I oktober reste tre förväntansfulla delegater således till Tokyo. Med bra stöd från ambassaden och vår försvarsattaché, fick vi möjlighet att träffa både företrädare från Försvarsdepartementet och olika så kallade think tanks. En extra krydda på resan var besöket till Yokota Air Base. Det var här General MacArthur upprättade FN högkvarteret 1950, och idag finns här kvar en liten del av FN högkvarteret, det så kallade UNC Rear. UNC Rear leds av en officer från Australien och har som huvuduppgift att förvalta det avtal som 1950 upprättades mellan FN-sidan och den japanska regeringen och som fortfarande gäller. Avtalet ger fortfarande FN-sidans stater vissa undantag från normala tillträdesbestämmelser för till exempel statsluftfartyg och utgör en mycket viktig del i planering för ev evakueringsoperationer från Sydkorea.

Angående evakuering så har delegationen sett över vår egen planering, och vi har nyligen gjort en överenskommelse med USFK, att våra anhöriga nu ingår i det amerikanska systemet för evakuering. Våra anhöriga har därför nyligen deltagit i en övning, och det känns riktigt bra att ha detta på plats just nu.

Tillsammans med våra medföljande försöker vi även ordna en del sociala aktiviteter. Minigolf-tävling, kubbspel och kräftskiva har vi hunnit med i höst. Alltid lika värdefullt och roligt att träffas tillsammans med våra anhöriga under lite avspända former.

Som ni säkert vet så tar Sverige plats i FN´s säkerhetsråd 1 Januari 2017 och under två år framåt. Vi märker redan av ett ökat intresse från Stockholm kopplat till utvecklingen på halvön och vår verksamhet. NNSC har ju kanske inte alltid varit i centrum hemma i Sverige, så det känns mycket positivt att vi nu kanske kan bidra till kunskap och även förslag på hur man kan minska spänningen i området. Det är ett resultat av många goda insatser från många delegater under en längre tid, som vi nu ska försöka förvalta på bästa sätt.

Efter den varmaste sommaren sedan man började föra statistik i Sydkorea (medeltemp i augusti var ca 29 grader) har vi nu fått riktig höst. Träden har varit så där intensivt färggranna och temperaturen i morse var minus 4 grader. Vi börjar nu förbereda för jul och nyårsfirande och många av medarbetarna tar tillfället att resa i regionen.

Avslutningsvis önskar vi er läsare

God Jul och Gott Nytt År

Mats Engman
Chef för den Svenska delegationen till NNSC

Delegationscheferna inviger nya gymmet

Khaesong Industrikomplex

(Text Roger Lindström)

Dagens uppgift är att besöka en Dansk och Nya Zeeländsk kollega på deras arbetsplats vid gränsstationen Dorasan i Transportation Corridor West (TC WEST) mellan Nord- och Sydkorea Vid mitt förra besök var det en livlig arbetsplats och en ständig ström av fordon passerade gränsen. Min transport anländer till NNSC campen och dagens resa kan börja. Jag hoppar in bak i bilen och säger till Mr Kim, Take me to TC West. Yes sir, svarar han och kör med hög hastighet i mitten på den trefiliga motorvägen som ligger tom och öde, här passerade tidigare 600 fordon och 900 personer om dagen.

TC WESTs tolk möter mig och berättar historien om Kheasong industrikomplex.

Norr om Dorasan 12 kilometer inne i Nordkorea ligger Kaesong. Det öppnades under perioden när Solskenspolitik fördes av Kim Dae-Jung och Kim Jong-II. Initiativet till att uppföra Industrikomplexet leddes av företaget Hyundai och genomfördes i solskenspolitikens anda om förbättrade relationer mellan de bägge länderna. Syftet var att öppna ett industriområde där Sydkoreanska affärsmän kan tillverka produkter med Nordkoreansk arbetskraft och ge Nordkorea en möjlighet till att reformera och liberalisera sin ekonomi samt att minska spänningarna mellan länderna. Byggandet av industrikomplexet startade 2002 och det öppnade för produktion två år senare i december 2004. Här tillverkades bland annat kläder, skor och elektronikdetaljer till mobiltelefoner. Hit levererades 40 ton rå vitlök om dagen och tillbaka skickades 36 ton skalad vitlök. Drygt 50 000 Nordkoreaner arbetade här.

Kaesong är stängt sedan 10 februari 2016 när Sydkorea deklarerade att Kaesong industrikomplex tillfälligt stängts på grund av Nordkoreas senaste provokationer, missiluppskjutningen och kärnvapenprovet under januari månad. Nordkorea kontrade dagen efter med att säga att alla Sydkoreanska arbetare skulle omedelbart lämna området och alla Sydkorenska tillgångar och utrustningar skulle beslagtas. Inom loppet av några timmar hade samtliga 280 Sydkoreaner lämnat området. Tolken suckar tungt och säger att han inte vet hur länge han får jobba kvar här, 75% av personalen vid gränsstationen har redan fått sluta.

TC WEST:s officerare har anslutit till oss, de tillhör United Nations Command Military Armistice Commission (UNCMAC) och hade till huvuduppgift att övervaka och rapportera rörelser till och från Kaesong Industrikomplex. De har nu fått andra uppgifter men har fortfarande beredskap för att kunna återgå till övervakning av transporterna mellan Nord- och Sydkorea om dessa skall återupptas. Från Sydkoreanska affärsmän finns ett stort intresse att öppna upp Kaesong industrikomplex igen men hitintills har man inte nått någon framgång. Kaesong har varit tillfälligt stängt tidigare. Tiden får utvisa om en ny öppning kan ske. Mitt möte är över och jag åker tillbaka till NNSC camp med känslan att det kommer att dröja länge innan det blir någon trafik över gränsen här igen. Detta då ytterligare kärnvapenprov och missiluppskjutningar skett från Nordkorea den senaste tiden.

Major Roger Lindström
Delegat och logistikofficer vid NNSC

Motorvägen mot gränsstationen till Kaesong

foto: Torbjörn Gillsparr

Lite geografi över Kaesongområdet

Blandad info från delegationen

(foto: Torbjörn Gillsparr)

ROK ÖB besöker övning

I samband med en broslagningsövning på Imjing River genomförde den sydkoreanska ÖB General Soon-Jin LEE ett inspektionsbesök åtföljd av en stor delegation officerare.

ÖB med delegation

Snart färdigbyggd

Testad och klar för drift

Minnes ceremoni

Den 18 augusti på 40-årsdagen efter yx-incidenten och morden på Kapten Bonifas och Löjtnant Barret hedrades minnet av de två vid en ceremoni i Panmunjeom.

Öv Anders Stach ses bland deltagarna

Eldstrid i JSA 1984

I samband med att en sovjetisk medborgare flyr över till sydkorea i JSA uppstår en eldstrid mellan syd och nordkoreanska soldater. Eldstriden varar cirka 15 minuter och en sydkoreansk soldat samt fyra nordkoreanska soldater avlider. Chefen för QRF Command Sergeant Major Rick Lamb berättar och pekar ut lägen för NNSC delegaterna i samband med ett besök. Minnesmonumentet finns uppstäöllt i Sunken Garden inne i JSA.

Gunnar Sköldberg berättar Koreaminnen

Bilden tagen i samband med medaljutdelningen på veterandagen 2016

Till föreningens styrelse kom en cd-rom skiva med memoarer som Gunnar Sköldberg har skrivit. Med utgångspunkt från dagens inryckning, tjänstgöring och utryckning så är det en stor skillnad på upplevelser. Håll tillgodo med Gunnars berättelser. Det är så omfattande att vi kommer att publicera det i flera nummer av Koreaveteranen. Berättelsen börjar i samband med att Gunnar gör sin värnplikt på Kungliga Västmanlands Flygflottilj, F 1, i Västerås.

Korea 1954

En kväll på mässen spelade vi kort och då jag vunnit en del tyckte någon av deltagarna lite surt att jag kunde lika gärna söka till Korea så de slapp se mig på ett tag. Javisst sa jag, finns det ansökningsblankett. Jodå, en av deltagarna halade fram ett skrynkligt ansökningsformulär vilket vi med stoj och skämt fyllde i och som sedan sändes iväg.

Jag hade totalt glömt detta då jag vid en permission var hemma och hjälpte till på gården (min far hade avlidit några år tidigare, så hjälp behövdes) Plötsligt ropade min mor in mig med besked att någon från försvarsstaben i Stockholm sökte mig. Det visade sig vara en kommendörkapten Boysen som kort meddelade mig att jag hade att inställa mig en vecka senare vid försvarsstaben i Stockholm för utrustning och vidaretransport till Korea.

Efter det chocken lagt sig så blev det familjeråd där såväl mor som min fosterfarbror Martin tyckte detta var huvudlöst när jag dels var enda barnet, dels behövdes jag hemma då och då. Min farmor, Augusta, som sedan några år bodde hos oss, lade sig till slut i överläggningen och sade ” det är nyttigt att komma ut och klara sig själva så låt pojken åka, han kommer att klara sig bra”. Det avgjorde saken (jag var nämligen inte fyllda 20 och således omyndig) så mor torkade en del tårar, snöt sig och återgick till vardagen.

Jag måste här i en parantes berätta lite om min farmor – en handlingskraftig kvinna.

Hon arbetade i början av 1900-talet som kocka på hotell Klippan i Västerås, träffade där på min farfar som arbetade som vaktmästare där.

De gifte sig och tre barn kom till världen men min farfar var en lite för glad lax, så till slut tog farmor Augustas tålamod slut. Hon packade sin kappsäck, ackorderade ut barn till olika släktingar och köpte sig en enkelbiljett till Amerika.

Där lyckades hon bra, blev husfru hos en mångmiljonär i New York och lyckades också få en god ekonomi som gjorde att hon reste hem till Sverige ett flertal gånger innan världskriget satte stopp för återresa till Amerika.

Planerna hade ursprungligen varit att ta över barnen till Amerika men det blev bara ett av dem som kom över och stannade där. Farmor Augusta köpte sig ett litet hus i Hallstahammar som hon bodde i till dess hon av åldersskäl sålde det och flyttade hem till oss på bondgården i Barkarö.

Resan ut

Nåväl, jag förberedde mig för äventyret i Korea och efter dussintalet sprutor mot de flesta sjukdomarna så lättade mitt flygplan tillsammans med 28 kamrater från Bromma i början av maj 1954.
Den första etappen blev Köpenhamn för byte av flyg från SAS DC-6 till MATS DC-6 (Military Air Transport Service) Här inträffade det första av många upplevelser.

MATS DC-6

Det var ett myller av resenärer på Kastrup och då vi skulle få vänta någon timme så lyckades jag få fatt i ett bord och slog mig ner där. Plötsligt stod en färgad herre vid bordet och frågade om det fanns en plats ledig-jodå-varsågod, strax kom två manspersoner till och frågade samma sak-jovisst-slå er ner.

Det visade sig att den färgade mannen hette Nate King Cole och de andra två var Ulf Smith och Jan Lundqvist, tennisspelarna. För mig, som aldrig varit utanför Sveriges gränser, och aldrig varit i kontakt med någon så kallad kändis var det hela snudd på drömfrekvens.

Vi pratade en stund med varandra, berättade lite vad som väntade och de övriga berättade också vad som föranledde deras vistelse just nu på Kastrup. Nat hade avslutat en konsert i Köpenhamn ,medan Jan och Ulf hade avslutat en tennisturnering någonstans i Fjärran Östern

Frankfurt by night

Nästa anhalt blev Frankfurt, där vi av olika skäl blev kvar i fler dagar.

Här gjorde vi sta´n, gick på nattklubb och for på sightseeing bland vinodlare och småstäder.

En kväll blev vi bjudna på en extra uppvisning av Sofia-flickorna som tillsamman med ledarinnan Maja Carlqvist och sportredaktören Torsten Tegnér var på turné i Tyskland. När uppvisningen var slut så bjöd vi hela truppen på middag på en restaurang/nattklubb. Klockan 22.00 tyckte Maja och Torsten att flickorna skulle gå hem och lägga sig, så att de inte råkade i klorna på oss, men jag lyckades att få med mig en av töserna på en nattklubbsronda som slutade en bra bit efter midnatt.

Frankfurt varvid den tiden, 1954, fortfarande svårt ramponerad och en mängd ruiner och bråte fanns överallt, men nattklubbslivet florerade och där fick jag möjligheter att odla mina kunskaper i engelska med de amerikanska militärer som fanns.

Vid ett besök på en nattklubb kom jag i samspråk med en ett gäng amerikaner, som roade sig där. En av dem undrade vad jag hade för grad och uppgift framför mig i Korea. ”I am a surgent” svarade jag och trodde därmed att min grad som sergeant var klarlagd.

Det blev tyst vid bordet och ett antal ögon såg misstroget på mig ”You don´t say” sade en av dem och jag repeterade mitt svar. De blev nog inte övertygade om att jag vid min ålder 19 år, kunde vara ” a surgeon” = kirurg. Här spökade uttalssvårigheterna till det för mig och jag omgavs med misstro resten av kvällen. Dagen efter påpekade en av mina äldre kolleger det språkliga misstaget när jag berättade episoden för honom.

New York

Efter 4 dagar bland ruiner, nattklubbar, vinodlingar och Sofiaflickor så bordade vi åter MATS DC-6 för vidare transport till USA via Island. Vi startade 18.00 och landade i Keflavik kl 24.00 för tankning och bensträckning.

Efter någon timme startade vi igen och efter ytterligare 9 timmars flygning landade vi på Westover Airbase, Springfield, Massaschuts. Vi inkvarterades i militärförläggningen och föll omgående i dvala efter långflygningen, klockan var då 07.00 USA tid.

Efter en dags och en natts vila bjöds vi på busstur till New York för att roa oss. Bussturen som startade 06.00 tog nästan 7 timmar på sig för att komma till ”The big apple”. Väl framme vid FN-bygg-

naden, där bussen släppte av oss, togs vi emot av en svensk guide, Monica Nachmansson, som på ett trevligt sätt lotsade oss runt bland plenisalar, och administrativa utrymmen, samtidigt som hon på ett pedagogiskt sätt berättade om FN:s mål och inriktning inför våra kommande uppgifter i Korea. Besöket avslutades med en middag på restaurant ”Copenhagen”

Nu var vi fria att roa oss på egen hand, så jag och två äldre kolleger begav oss till Times Square och Broadway för att se på och delta i nattlivet.

Vi tog oss in på en nattklubb och fick höra en jamsession av Count Basie med saxofonisten Flip Philips, en höjdarupplevelse. Därifrån så letade vi oss vidare i storstaden och hamnade så småningom på ett mer obskyrt ställe. En dörr i väggen med skylten ”Night-club Golden Gate” ledde in till en spiraltrappa ned till en rökig lokal med prålig inredning, mängder med människor och galanta damer.

Vi slog oss ned vid ett bord efter att ha lämnat våra ytterplagg till garderobiären. Efter en stund och en drink så tyckte vi att det inte var någon större kulturupplevelse, så vi beslöt oss för att lämna etablissemanget.

Väl komna till garderoben så tyckte inte garderobiären att vi skulle ha så bråttom därifrån, men vi stod på oss. Diskussionen, som fördes med mina äldre kolleger, jag höll mig avvaktande, blev lite högljudd och dessutom anlände ytterligare några välväxta herrar som ställde sig dels vid spiraltrappan, dels vid garderoben.

Jag kände en viss hemlängtan göra sig påmind, då det helt plötsligt det hördes tunga steg i trappan och två par blankpolerade kängor med åtföljande kakiuniformerade ben, uniformsjacka och vit hjälm uppenbarade sig. Det var två MP, det vill säga militärpoliser, som kom ner och frågade vad som föranledde resonemanget och helt tvärt försvann de välväxta herrarna och garderobiären lämnade fram våra uniformsrockar, varefter vi utan hinder lämnade lokalen med en MP framför och och en bakom oss.

Det visade sig sedan att vi alla som var med i bussen och tillhörde FN-skaran hade fått diskret bevakning med oss hela tiden vi rörde oss i staden. Våra MP:er hade stannat utanför ingången till nattklubben och då och då gjort en visit i början av trappan för att kontrollera att allt var OK. Tack för det.

Efter den läxan så var det dags att ta oss till bussen, och strax efter kl 24.00 så lämnade vi New York för vår förläggning på Westover Base. Dagen efter ägnade jag mig åt kontemplation och vila.

Washington och San Francisco

Vi hade startat den 3 maj från Bromma och nu var vi framme vid den 10 maj.

På morgonen packade jag och gjorde klart för avfärd mot Washington. Ett kraftigt åskväder hindrade inte MATS DC-6 att lyfta och ta kurs mot nästa flygbas där vi landade och tog in på en ny militärförläggning.

Nu var vi utvilade, så på kvällen roade vi oss kungligt på officersmässen, där Woody Herman spelade upp till dans. Där kom jag för första gången i fysisk kontakt med jitterbug och förvånades över hur den dansstilen exekverades av såväl yngre dansanta par som grånade herrar och damer. Det förekom också lugnare rytmer, där pulsen kunde hållas på en angenäm nivå. Det var en kul kväll med många nyfunna vänner på flygbasen.

Dagen därpå var det dags att checka ut tidig morgon och sätta sig i en ny flygning, denna gång mot San Francisco och efter 12 timmar i luften så landade vi på Travis Airbase och inkvarterade oss denna gång på ett hotell i staden.

Efter en stunds andhämtning så tog jag mig ut i staden för att orientera mig och leta efter sevärdheter. Konstaterade att staden var vacker med palmer och blomster, som jag aldrig sett förut. Ett besök i Chinatown var berikande och kändes som en liten förövning till mötet med Tokyo. Givetvis besökt jag och några kompisar ett antal nattklubbar för att kompensera kulturupplevelserna och

först kl 02.30 så kom vi i säng på hotellet. Vi hann också med att bevista en uppvisning av ”Sugar” Ray Robinson; världsmästaren i mellanviktsboxning.

Dagen efter kvicknade vi till redan kl 09.00 på morgonen och tackade oss själva för att vi hade varit sparsamma med intagandet av uppiggande och stärkande drycker kvällen innan.

Gänget från igår begav sig efter frukost ned till Fishermans Warf med hjälp av de berömda kabelspårvagnarna.

Vi konstaterade efter en rejäl rundtur till fots i kvarteren att hungern stillades på en fiskekrog med de mest utsökta rätter av hummer, räkor och musslor.

Vi fortsatte vår upptäcktsfärd med besök bland annat i City Hall, en plats som vi imponerades av, sedan blev det lite souvenirjakt innan vi kl 19.00 checkat ut från hotellet och medelst buss transporterades ut till flygbasen där vi fick besked om att vi skulle starta mot Honolulu kl 01.00. Den här gången flög vi med MATS Pacific Division, ett Super Constellation-plan.

San Francisco till Hawaii

Det blev nu en lång och tröttsam flygning i mer än 12 timmar innan vi landade i Honolulu. Vi var ganska trötta av tidsomställning och trötta på de trekantig sandwiches med smaklöst och torrt pålägg som vi serverats i plastkassar vid starten, även cocacolan började nu kännas tjatig som måltidsdryck. Nyhetens behag hade försvunnit.

Efter att ha gjort en kort bensträckare, behängts med blomsterkrans och konstaterat att våra mörka och relativt täta flyguniformer var alldeles för varma, så startade vi igen efter två timmars uppehåll mot Wake Island där, vi skulle mellanlanda igen.
Denna gång så tog det åtta timmar i luften och mer av trekantiga sandvikare innan vi landade på den lilla ön.

Nu var värmen så besvärande att när vi under vår promenad i väntan på att flygplanet skulle tankas, upptäckte en underbar liten badvik alldeles i anslutning till fältet, så inbjöd denna till bad. Ingen syntes till, den lilla vita stranden skuggades av palmer och havets grönblå vatten inbjöd till ett hastigt dopp. Sagt och gjort, av med kläderna och plums i de svala böljorna – å vilken njutning - till dess att två MP dök upp och kommenderade oss upp ur vattnet med ett ”on the double”. De förklarade för oss vita och undrande svenskar att detta var en av de hajrikaste platserna som fanns och här rådde strängt badförbud för alla på området.

Något snopna, men glada att inte någon haj attraherats av våra våta, bländande vita kroppar så klädde vi på oss våra varma uniformer och återvände till vänthallen. Efter detta två-timmars uppehåll så fortsatte vi vår flygning mot Tokyo, där vi landade på Hickam Air Base. Nu var vi framme vid porten till äventyret Korea.

Hawai – Tokyo

För en 19-årig yngling, kommen från en liten socken strax utanför Västerås och som hade en reseerfarenhet som längst bort till Göteborg med tåg, framstod hela denna resa och särskilt anblicken av Tokyo som att ha hamnat på en annan planet.

Efter vedertagen passkontroll stuvades vi in i en militärbuss och transporterades till vårt hotell,

Daitji Hotero och jag hann inte med att insupa alla intryck jag fick genom bussfönstret, små gator med ett myller av människor, små lyktor i träden, alla småbutiker och kaféer (krogar), stora, breda gator med en tät trafik av bilar, rickshaw, cyklar, stora flammande neonskyltar etcetera.

Väl framme inkvarterades jag och mina kolleger (28 stycken) på hotellet och sedan samlades vi för en kort genomgång av vad som väntades ske under vår vistelse i Tokyo.

Den första begivenheten var att få byta till kakiuniformer av amerikanskt snitt, men med svenska gradbeteckningar på. Därefter var det gemensam avfärd till svenska ambassaden där ambassadören, en brorson till Dag Hammarsköld, bjöd på cocktailparty. Åter en upplevelse som gjorde mig nervös. Hur betedde man sig där?

Det visade sig vara en ganska stel tillställning där vi undfägnades med små snittar, dry martini och frukt Efter välkomsthälsning och tillhörande skål för vår grupps välgång i de blivande uppgifterna i Korea, så flöt alla omkring och ”minglade” sägandes oväsentligheter till varandra.

Några av oss, sjukvårdssergeanten och före detta pingstpastorn G.Westberg, löjtnanten O.Sundgren, sergeanten U. Jonsson, löjtnanten H. Jönsson samt undertecknad beslöt oss för att på ett diskret sätt söka ta oss ifrån denna, för oss ganska tråkiga tillställning, i akt och mening att se vad Tokyo by night kunde erbjuda. Vi förlitade då oss på Westberg som, enligt egen utsago, hade vistats i Tokyo under en tid som pastor och hade de av oss bästa kunskaperna i att röra sig i staden.

Tokyo nightlife

Vi smög iväg och kom efter en stunds promenad ned till Ginza, vilket är ett kvarter i Tokyo som erbjuder en rik variation av nöjen.

Den ena baren och nattklubben efter den andra besöktes och den ena var den andra lik. Framåt midnatt började vi känna oss trötta och påtalade för Westberg att nu skulle vi hem till hotellet och ladda inför nästa dag.

Jaha, sa Westberg, då går vi då. Vi gick och gick, gatorna blev mindre och allt skummare. Efter en stund konstaterade Westberg att nu var vi vilsna. Vid en kommande överläggning, där vi också starkt kritiserade Westbergs påstådda lokalkännedom, beslöt vi oss för att, på inrådan av nämnde Westberg, att ta in på närmaste hotell.

Några kvarter senare så dök det upp en skylt som angav att här fanns det logimöjligheter. Vi klev in i lobbyn och togs emot av en artig liten man

som bugande, och med hjälp av japan-engelska förhörde sig om våra önskemål. Westberg, som hade talets gåva lyckades få våra önskemål om logi klarlagda. Vi visades sedan in i ett litet rum med låga bord och tatamimattor på golvet där vi medels tecken ombads att slå oss ned.

En stund senare inträdde ett antal söta japanska värdinnor som var och en försåg oss med en kopp saké med tilltugg. Jag förundrade mig över servicen där var och en av oss hade en liten servitris som näst intill matade oss med tilltuggen och hällde i mer saké när den började tryta i koppen. De kunde också rådbråka engelskan något. Efter en stund så lämnades beskedet att nu var våra rum tillgängliga och alla begav sig till sitt.

Jag kom in i ett rum med tunna träväggar, entrén var en skjutdörr, ej låsbar, ett lågt bord, tatamimattor på golvet och en bädd direkt på dessa.

Jag hann knappt komma in så kom en liten japanska in och ”nattade” bädden på vilken det låg en hopvikt kimono. Hon pekade på mig och gjorde klart att jag skulle klä av mig och lägga mig men gjorde ingen min av att vilja avlägsna sig.

Jag tyckte hon skulle gå nu, men det ville hon inte fatta, nåväl, skyll dig själv jag vände ryggen till och klädde av mig samtidigt som jag tog på mig kimonon för att riktigt demonstrera min vilja att hon skulle avlägsna sig. Men, icke sa Nicke, när jag vände mig stod hon kvar och med ett raskt grepp om min arm drog hon iväg med mig genom dörren och innan jag riktigt fattat vad som hänt så befann jag mig i ett badrum med ett stort kar nedsänkt i golvet där vattnet verkligen ångade av hetta.

Där pekade hon med en bestämd min på mig och sedan på karet, jag tog ett steg fram och doppade försiktigt ned tån i vattnet – det var skållhett. Med teckenspråket förklarade jag att dels var vattnet alldeles för varmt, dels hade jag inte för vana att ta varma bad kl 01.00 på natten.

Nu hände det saker, blixtsnabbt befriade hon mig från kimonon som jag hade löst draperad samtidigt som hon gav mig en lätt puff så jag stod på öronen ned i karet, jag tror inte jag hann bli varken rädd eller söka mig upp ur karet, förrän hon själv klev ur sin kimono och hoppade i efter.

Därefter blev jag rejält intvålad, skrubbad och sköljd, sedan pekade hon att jag skulle upp ur karet och väl där så erhöll jag ett par spannar kylslaget vatten över mig varefter hon dunkade mig kraftigt mellan skulderbladen och pekade mot korridordörren för vidarebefordran till sovrummet. Väl där så stod jag en stund och undrade vad som egentligen hade hänt innan jag lade mig i bädden på tatamimattorna och somnade tvärt.

Oj, oj vad vi är glada som slipper hoppa i och bada. När morgonen grydde samlades vi alla i den lilla lobbyn – Jonsson omtalade med skärpa att han minsann ej låtit sig bada mitt i natten, enligt honom en osvensk och synnerligen inhuman sed, så han hade handgripligen motat ut sin lilla japanska och sedan lagt sig ”skitig och dan” utan att vidare låta sig störas. Fan tro´t sa Rellingen.

Nåväl, efter att ha gjort rätt för oss och efter att ha avtackats fram till dörren av en bugande portier, så började vi åter att leta efter Dai-ti Hotero som vi till vår lättnad fann efter någon timme. Dagen ägnades nu åt att tillsammans med övriga i gruppen gå igenom ytterligare läkarundersökning med kompletterande vaccineringar för vår vidare färd mot Panmunjom i Korea. Den sista kvällen här i Tokyo denna gång ägnades åt att utforska stadens nöjesutbud denna gång med lite bättre kontroll av var hotellet fanns.

Tokyo-Seoul-Panmunjom

Den 20 maj begav vi oss till den amerikanska flygbasen Hickam Airfield varifrån vi med den tidens flygjätte, Douglas C-124 Globemaster skulle transporteras till Taegu i Syd-korea för att sedan göra ett inrikesskutt till Söul.

Globemastern. även benämnd ”Crashmaster” för sin benägenhet att då och då vara inblandad i diverse incidenter, var ett fyrmotorigt flygplan med två våningar och en rejäl lastramp i nosen, där fordon kunde köras in i flygplanet. Det kunde också ta ombord 100-150 passagerare som mest.

Vi startade mot vår slutdestination sittande på nedfällbara plåtbritsar utmed flygplanets sidor och med ett berg av postpaket, lådor och kartonger väl förankrade framför oss. Efter 5-6 timmars skakig och obekväm färd landade vi i Taegu, lastade om, tankade och efter några timmar bar det av till Söul. Efter landningen där embarkerade vi två mindre militärbussar som med en stark eskort av tungt beväpnade marinsoldater i jeepar påbörjade färden mot slutdestinationen Panmunjom.

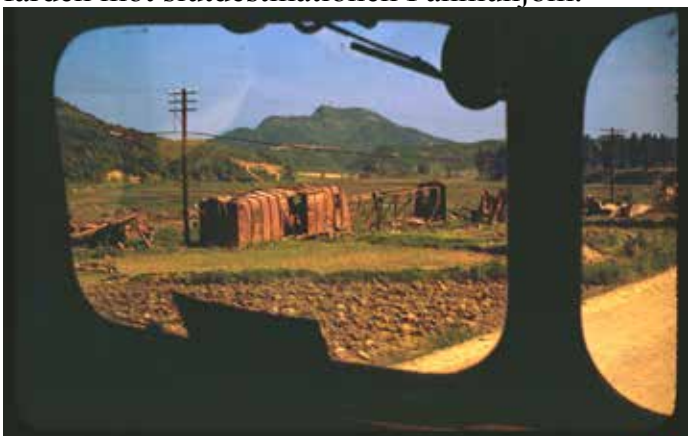

En färd som etsade sig fast i mitt unga sinne var ruinerna efter de våldsamma strider som ägt rum, sönderskjutna stridsvagnar och artilleripjäser, raserade broar med kullvälta tågsätt, röda av rost. Kolonnens möte med bönder som sakta tog sig fram efter vägkanten med sina oxar och med tunga bördor på såväl oxryggen som den egna ryggen. Det ständigt närvarande röda dammet som lade sig in överallt i bussen och på kroppen.

Då och då kunde vi se smutsiga barn som lekte bland bråten. Värmen var också besvärande och svetten tog sig igenom kakiskjortan och slog ut i mörka fläckar på rygg och bröst. Färden varade hela eftermiddagen och först framåt kvällningen kom vi fram till Panmunjom.

Vi togs emot på uppställningsplatsen av general Agrell, som efter sedvanlig avlämning hälsade oss välkomna till ”The Swedish Camp of NNSC” (Neutral Nation Supervisior Commission).

Efter denna korta cermoni tilldelades vi våra tält i den tältstad som byggts upp för ändamålet och jag och Jonsson från Sandviken (han som inte ba-

dade i Tokyo) hamnade i tält 75 tillsammans med två veteraner som redan bodde där och som kommit från Sverige vid jultiden.

De som sett avsnitt ur tv-serien ”Mash” har en perfekt bild av hur vi bodde, precis så såg det ut i Panmunjom och fanns det original i tv-serien så fanns det förvisso original i verkligheten hos oss i Panmunjom också. Efter att ha installerat oss, bäddat tältsängen och draperat myggnätet över densamma, så begav jag mig till duschtältet, för behovet av att duscha, raka sig och byta kläder var stort.

En av veteranerna ropade efter mig ”ser du en liten orm, röd o gul, så passa dig det finns inget serum på campen just nu”. Detta till mig som har ormfobi. Duschen var himmelsk när det från en ställning med vattenfyllda före detta bensinfat via ledningar in i tältet kom en ström av solvarmt vatten, dock med en tydlig klorlukt i, men vad gjorde det, och någon orm hade inte synts till.

För att återgå till de nämnda originalen, ett av dem hade som sed en flaska whiskey av märket ”Four Roses” under tältsängen.

Under nattens tysta timmar vaknade han, tog sig ett par klunkar och somnade om, han var aldrig berusad så att jobbet inte kunde skötas, det bestod i att hantera post och övriga handlingar, men han var heller aldrig nykter under den tid jag var där.
Det märkliga var dock att han, till skillnad från oss andra, heller aldrig drabbades av någon magsjuka eller annan infektionsåkomma, vilket han prisade den goda whiskeyn för.

Ett annat original byggde en minigolfbana utanför som dock inte kunde användas på grund av den uppenbara risk som fanns att trampa på någon trampmina, vilka det var synnerligen gott om runtomkring.

Eljest så ägnades fritiden åt att sitta i ”The Swedish club” tältet och spela bingo, läsa gamla svenska tidningar, berätta skrönor om sina äventyr i Söul och Tokyo samt förtära sinnrikt komponerade drinkar som marknadsfördes av marketenteriföreståndaren med ”Sup här, hemma har du inte råd” i form av en stor skylt ovanför bardisken i tältet. Nämnda tält var ett stort rektangulärt tält, som hemma användes till verkstadstält.

Rutiner i Swedish Camp.

Nu åter till den första dagen i Panmunjom efter ankomsten från Tokyo.

Vid pass klockan 7.00 så väcktes jag av att vår tältboy Cho kom in och hojtade ”god molning evlybody”, hans uppgift var att tillsammans med 50-talet andra koreaner sköta om tältområdet inklusive tälten med städning av tälten, underhåll av vägar och allmänna utrymmen, samla ihop

och tillse att den smutstvätt som blev, kom till ett gemensamt tvätteri etcetera.

Jag trasslade mig ur myggnätet över tältsängen och begav mig tillsammans med mina tältkompisar till det gemensamma tvätt- och duschtältet där jag konstaterade att det från i går så varma vattnet under natten kylts ned till en nivå som gjorde att jag tvärvaknade.

Efter morgontvagningen begav jag mig till mässen där frukost med bacon, ägg och rostat bröd, kaffe och thé serverades, allt tillagat av svensk kock med assistans av pigga koreangrabbar. När jag därefter begav mig till expeditionstältet för att anmäla mig till tjänstgöring konstaterade jag att en morgon i ”morgonstillhetens land” Korea, verkligen levde upp till det epitetet. Solen hade gått upp och färgade de omkringliggande bergen i brons, det var alldeles vindstilla och bladen i buskagen på kullarna i och utanför lägret rörde sig inte, och tänk – bland all fåglars kvitter hörde jag göken gala precis som hemma i Sverige.

Efter anmälan till dagofficeren så började mitt jobb i Korea med att den här dagen och många dagar framöver svara för expeditionstjänsten det vill säga att ta hand om in och utgående post, diarieföra den inkommande och fördela privatposten till de olika tältlagen via deras ”boyar” svara i telefon vid kontakten med de grupper av svenskar som tjänstgjorde på olika platser i Syd-korea och i övrigt söka svara på de mest skiftande frågor från lägrets innevånare (jag ser här en klar likhet med Mash:s corporal Fuller i tv-serien).

När lunchen serverades satt jag åter i mattältet och njöt av svenska köttbullar med spenat som vår svenske kock lagat – o vilken fröjd att slippa chicken, trekantiga sandwiches och torra hamburgare.

När arbetsdagen var slut kl 17.00 så samlades de som kände för det i mässtältet, där jag för första gången kom i kontakt med bingospelet. Här spelades det bingo var kväll för dem som önskade.

Den här första arbetsdagens kväll spelades det också fotboll, en landskamp mellan Sverige och Korea på grusplanen bakom lägret där vårt lag från lägret spelade oavgjort 4-4 mot laget av koreangrabbar från boykompaniet.

Det skulle framöver bli några ”landskamper” där även jag deltog, bland annat en mot Tjeckoslovakien, som slutade 1-1. I Panmunjom låg fyra nationer förlagda, Sverige och Schweiz från väst samt Polen och Tjeckoslovakien från öst, vilka hade i uppdrag att i olika grupper på fem platser i syd och fem platser i nord övervaka att stilleståndsavtalet mellan Nord och Syd-korea efterlevdes.

Vissa kvällar var det bio i biotältet. Där visades det såväl musical som västernfilmer och där hölls också allmänna möten och sammankomster.

Nu hade vi kommit till månadsskiftet maj/juni och dagarna kunde bli nog så varma med 28-30 grader plus i tältet, men så kunde jag vakna på morgonen och frysa som en hund med nära noll i tältet. Då var det långt att gå halvnaken till vårt gemensamma avträde för toalettbesök

Sommaren kom och jag kunde känna igen fåglar som vi har i Sverige, göken gol och bofinken lät höra sig bland många andra, blandat med grodornas högljudda kväkande från de övergivna risfält som omgärdade lägret. Landskapet var starkt kuperat runt om oss med höga berg vid horisonten (två synnerligen välformade berg döptes av lägerhumorn till ”Jane Russel”) och mjuka kullar närmare lägret täckta med låg buskvegetation.

Swiss and Swedish team in Swedish Club Panmunjom

Lediga stunder som inte tillbringades på ”Swedish Club” i tältet, eller på idrottsplanen, ägnades åt utflykter till fots runt lägret. Försiktighet var dock en dygd, då de stigar som fanns visserligen var minröjda, men ”kvarliggare” fanns alltid och hittades med jämna mellanrum.

Ett populärt mål var ”Nyårshöjden” en rätt hög kulle någon kilometer från lägret, som under Koreakriget varit en strategisk punkt, och där

häftiga strider böljat fram och åter. Där uppe gick också 30:e breddgraden, som skilde Nord från Syd-korea och som markerades med ett vitt band, vilket sträckte sig tvärs hela halvön. På höjden fanns mängder med krigsmateriel, mest tomhylsor av olika slag, raserade skyttevärn, sönderskjutna hjälmar med mera. Från höjden kund vi se in i Nord-Korea och några hundra meter bort kunde vi skönja reflexer i kikare som riktades mot oss från bevakningspunkter på nordsidan. Då och då kunde vi vid våra utflykter stöta på amerikanska patruller på en till tre fyra man som dök upp och ville veta vad vi hade för ärende.

Dagarna i lägret började nu bli rutin, jag steg upp vid 7-tiden när husboyen kom, frukosterade i mattältet, ägnade dagen åt mina expeditionsgöromål, vegeterade lite bland de varor som fanns i PX-tältet (ett tält försett med diverse artiklar som kameror, filmrullar, t-shirts, mössor, rakblad, tvål, kortlekar, souvenirer med mera) spelade fotboll och bingo, provade olika dryckesförslag i mässtältet och gjorde små utflykter i omgivningen. Brevskrivning hem var också en kär sysselsättning.

Dagofficer vid demarkationslinjen

Ett avbrott i rutinerna var när jag, efter att ha varit i Panmunjom några månader, fick uppdraget att tjänstgöra som dagofficer över ett dygn upp i det område som benämndes ”Conference Aera” Den platsen låg några hundra meter från vår camp och var den plats där övervakningskommissionen sammanträde var vecka med deltagare från de fyra övervakningsnationerna, jämte militära befälhavare från nord- och sydsidan och där man då diskuterade vad som hänt vid de olika teamen i nord och syd, incidenter av olika slag etcetera. Tvärs igenom den långa rektangulära byggnaden gick det förut omtalade bandet som markerade gränsen mellan Nord och Syd-korea.

Uppgifterna som dagofficer var att under ett dygn se till att ingen obehörig vistades i området, samt att ta emot eventuella kurirer och andra personer som hade ärende till platsen. Under dygnet så sov man i ett litet utrymme i nämnda byggnad.

För att lätta upp tristessen, då det sällan hände någonting, så var det en sport att ta med en kamera, kontrollera att min motsvarighet på den andra sidan inte var på alerten, därefter smyga sig över det vita bandet (vilket var strängt förbjudet) sedan snabbt ut genom dörren på andra sidan och med kameran söka föreviga den vaktpost som vi visste fanns där och sedan som en blixt sno sig tillbaka innan motståndarsidan hann reagera det vill säga höja bössan. Fotot blev sedan beviset på djärvhet och initiativförmåga.

Hedlund och ”Hutte”

Jag nämnde förut att det bland oss i ”Swedish Camp” fanns en del originella personer. En av dem bodde i ”tent 75” det vill säga mitt tält. Han hette Hedlund, var till vardags sergeant vid pansar-regementet i Enköping och hade ett starkt intresse av bland annat trampminor och samlade på sådana.

Vid ett tillfälle vid en av våra utflykter så avvek Hedlund ut i terrängen oaktat våra varningsrop och där fann han en intressant sak.

Efter försiktigt grävande kom det upp en cigarraskliknande låda som han trots våra protester tog med sig upp på stigen. Patrullinjen blev rätt utsträckt då ingen ville vara i närheten av Hedlund, men måttet rågades då han vid hemkomsten tog in asken i tältet för att där närmare dissekera densamma.

Han förflyttades vänligt men ytterst bestämt utanför dörren och på rejält tilltaget säkerhetsavstånd fick han plocka isär fyndet. Vi satte oss i tältet och väntade på antingen en rejäl smäll eller Hedlunds återkomst.

Efter en stund kom Hedlund in, belåtet flinande och med en sönderplockad och desarmerad trampmina i handen.

Ett annat original var majoren ”Hutte” Benckert som sov med en lång machete under huvudkudden och som husboyen alltid fick väcka med en lång pinne för att inte bli föremål för misshandel.

Benckert hade varit i krigstjänst på den allierade sidan under kriget och hade som en följd av de upplevelser han varit med om där svårt att befria sig från dessa minnen. Han var eljest en synnerligen social person som ofta blev medelpunkten i de glada gäng som samlades i mässtältet efter tjänstens slut.

Svenska flaggans dag

Den 6 juni firade vi svenska flaggans dag med flagghissning, tal av generalen Agrell samt en lyckad middag i mattältet där kocken Jönsson med sina boyar lyckats få till en meny som var en höjdare i våra ögon.

I and the Swedish flag at national commemoration day

Förrätt: Wasa knäckemackor med ägg/ansjovis alt. Leverpastej med gurka.
Huvudrätt: Janssons frestelse alt. Slottstek med kokt potatis,
Dessert: Glass
Drycker: Vin, öl, och till buffén svensk grogg på konjak/brännvin och sockerdricka.

Det var första gången jag drabbades av hemlängtan, saknaden var stark efter en svensk sommar med blommor och grönska, efter min familj och mina vänner i Sverige.

Den här känslan kom tillbaka en gång till under min vistelse i Korea. Det var på midsommafton, som firades med att jag fick befälet över vårt

boykompani, som genast sändes ut på morgonen för att plocka de blommor som fanns, föra dem till lägret och sedan efter mina instruktioner tillverka kransar och kläda majstången.

De framförde med gester och dålig engelska sina åsikter, att nu hade svenskarna fullständigt tappat taget om verkligheten i Korea, men majstången blev klädd och under allmänhetens jubel inburen och rest mitt i matsalstältet (det var ingen stor majstång som ni förstår).

Eftermiddagen ägnades åt allmän förbrödring med våra schweiziska vänner från deras läger mitt emot vårt, och avslutades med en praktmiddag med idel svenska varor som kocken Jönsson hämtat från sitt dyrbara förråd av inlagd sill, Wasa knäckebröd, Abba kaviar, herrgårdsost, Västerbottenost och till detta slottsstek med svensk potatis och iskall nubbe samt Pripps öl och som dessert fruktcocktail. Vilket kalas.

Scweitzarna tackade med tjusig körsång av verkliga sångartalanger. Framåt natten så hade hämningarna släppt hos de flesta av oss svenskar, så skrålet av Halta Lottas krog blandat med mer obskyra visor steg mot den koreanska natthimlen, och som avslutning hade någon eller några av de våra kommit över militära knalleffekter så det small rejält. Jag undrar just vad Nordkoreanernas vaktposter 4-500 meter längre bort tänkte - gick det alarm månntro?

Fortsättning följer i Koreakamraten nr 5.

KRABBFISKET I VÄSTRA HAVET

(Text och foto UNCMAC)

I juni 2016 beslutade chefen för FN-kommandot i Sydkorea att inleda en marin operation i floden Hans mynning. De marina frågorna hamnar därmed i centrum för NNSC – Neutral Nations Supervisory Commission.

Den första samordnade operationen genomfördes med fyra så kallade RIB-båtar med lätt beväpning och en sammansatt besättning från den koreanska marinen, kustbevakningen, polisen och personal från UNC – United Nations Command. Båtarna förde både FN-flagg och sydkoreansk flagg. Ytterligare resurser fanns i beredskap vid en eventuell nordkoreansk motreaktion.

– I enlighet med våra utökade operativa uppgifter inbjöds NNSC att observera operationen från marinkårens ledningsplats, vilket vi också accepterade. Vi har dock varken utbildning eller personella förutsättningar att delta ombord på RIB-båtarna. Särskilt i en operation som är tänkt att kunna pågå i flera veckor, säger generalmajor Mats Engman, som är chef för den svenska delegationen i Sydkorea.

Syftet med operationen är att få ett slut på det omfattande kinesiska fisket i HRE – Han River Estuary, en bred flodmynning mellan Nord- och Sydkorea. Tidigare år har det också förekommit att kinesiska fiskefartyg uppträtt inne i HRE. Men det som fick chefen för UNC, General Brooks, att besluta om att inleda en större operation var den stora omfattningen i år.

– Sedan mars har det vissa dagar varit flera hun-

dra fiskefartyg i området. Enligt vapenstilleståndsavtalet är detta inte tillåtet, och som ansvarig för att övervaka att avtalet följs ansåg sig general Brooks inte ha något annat val än att försöka få ett slut på det otillåtna fisket.

Den 14 juni eskalerade operationen då två kinesiska fartyg som vägrade lämna området började uppträda hotfullt, varpå lokal styrkechef beslutade att borda de två fartygen. Fartygen övermannades och bogserades till sydkoreansk hamn, besättningarna togs i förvar och nu har en del av besättningarna åtalats i Sydkorea. Fisket har upphört.

Parallellt med planering och utbildning inför operationen har diplomatiska ansträngningar pågått mellan Kina och FN-kommandot respektive Sydkorea. När dessa inte gav något resultat beslutade sig Brooks för att inleda operationen.

– Om operationen leder till långsiktig effekt är för närvarande svårt att bedöma. Men för oss som dagligen arbetar med att få parterna att efterleva stilleståndsavtalet är det mycket positivt att general Brooks tog det ovanliga beslutet att genomföra denna operation, vilket aldrig tidigare har skett. Det inträffade är också ett exempel på det förändrade NNSC, där konkreta militära operativa uppgifter, utgående från de så kallade utökade uppgifterna, står i centrum för verksamheten. Denna gång med tydligt marint fokus.

Commander

UNC/CFC/USFK

(text Gunnar Persson)

Foto: Torbjörn Gillsparr/Försvarsmakten

Den 30 april 2016 tog General Vincent K. Brooks över befälet av UNC/CFC/USFK. Han tar över efter General Curtis M. Scaparotti som fört befälet sedan 2 oktober 2013. Det är i en tid då det händer mycket både politiskt och militärt i Korea.

Foto: Gunnar Persson

Det är i år 63 år sedan stilleståndsavtalet undertecknades och det kommer förmodligen att gå ytterligare år innan det blir någon förändring av avtalet i någondera riktningen. NNSC får fler och nya uppgifter att lösa i regionen och den delegation som idag består av fem delegater kanske är på tiden att utöka med ytterligare delegater.

Årsdagen firades som vanligt och General Brooks, Commander UNC/CNC/USFK, höll det årliga minnestalet på årsdagen. Även koreanska veteranföreningar och veteraner ihågkom årsdagen runt om i världen. Förhållandet mellan Nord och Sydkorea är ju unikt och vapenstilleståndet är ju det enda som för närvarande avhåller parterna från regelrätt krig.

Vår förenings tankar går till alla dem som tjänstgjort i Korea men även till alla dem som deltagit i fredsbevarande operationer någonstans i världen. Vi är tacksamma för att vi har möjligheten att delta och svara för säkerheten inom ramen för NNSC i Korea och att Sverige även i framtiden finner det angeläget att fortsätta med denna uppgift.

Foto: Anders Stach/Försvarsmakten

AKTIVITETER UNDER 2017

Datum	Aktivitet	Anm
Januari	Återträff	Återträff med middag samt avskeds och välkomstträff för delegater som varit eller skall till Korea för tjänstgöring.
Mars	SMKR	Centralt möte. Riksförbundet genomför centralt möte för landets samtliga kamratföreningar
29 maj	Veterandagen	Genomförs vid Sjöhistoriska museet. Samling vid Sjöhistoriska museet (kortsidan mot vattnet) för genomförande av årsmöte. Före den officiella delen kommer vi att dela ut medalj till dem som beställt och som tidigare inte erhållit den i samband med tjänstgöringen i Korea.
14-18 juni	SMKR	Nordiskt möte 2017 Nordiskt Kamrat- och veteranföreningsmöte i Halmstad, cirka 240 deltagare från de Nordiska länderna.
Juni		Koreakamraten nr 5 Tidning för medlemmarna
aug-sep	SKV	Veteranresa till Korea med besök under cirka 10 dagar
Oktober	Koreanska Ambassaden	Koreas Nationaldagsfirande. Separat inbjudan går ut till medlemmar i våra föreningar.
November	SMKR regionalt	Genomförs i fyra regioner. SKV deltar i möte region Mitt.
24 oktober	FN-dagen	Vi samlas vid FN-monumentet för att hedra våra kamrater.
December		Om ekonomi tillåter kommer Korea Veteranen nummer 6

Namdaemun Gate är en av åtta portar i den försvarsanläggning som fanns runt Seoul.

GRUPPRESA TILL KOREA

Det har framkommit önskemål om att genomföra en gruppresa till Korea. Styrelsen har under hösten undersökt möjligheten att genomföra en resa till ett rimligt pris. Om vi kan se denna resa som ett led i en återträff och debriefingresa kan vi möjligen få stöd från Försvarsmakten.

Tanken är att vi bokar flyg med Finnair och ett lokalt hotell i Seoul. Föreningen har bra kontakter i Korea vad gäller hotell, vilket reducerar kostnaderna för deltagarna. Resan skulle kunna genomföras under augusti-oktober och vara i cirka 10 dagar. Om vi får tillräckligt många som deltar, så får program med mera planeras tillsammans med NNSC-delegationen och tidigare kontakter i koreanska armén. Vi räknar med att bo i dubbelrum. Även koreanska veteranorganisationen är en samarbetspartner samt UNCMAC. Vi bör inte vara fler än cirka 20 deltagare, då fler blir litet ohanterligt. Även från transportsynpunkt blir det acceptabelt.

Du som känner att detta skulle vara något för dig. Anmäl intresse så snart som möjligt så arbetar vi vidare med resan och återkommer med kostnader, program med mera efterhand som vi blir klokare. Om vi bokar tidigt kommer självklart kostnaderna att hållas nere.

Födelsedagar 2017

Ett stort grattis till er alla och vi önskar er en trevlig födelsedag.

	60 ÅR	
Glenn Makenzius	Östersund	26 Feb
	65 ÅR	
Torbjörn Forsman	Mjölby	21 Aug
	70 ÅR	
Ronny Jacobsson	Höllviken	26 Sep
	80 ÅR	
Bengt Wuopio	Boden	12 Jan